

Grod-Bladet

Kr. 3/81

KLUBBFAKTA SDK.GRODMÄNNEN TÄBY.

BILDAD 1972. ADRESS TILL ORDF. POSTGIRO 853894-4.

Styrelsens Ordförande:	Ulf Jansson	Andebodavägen 129. 175 43	JÄRFÄLLA	Tel. 0758/393 02 Arb. 7521730
Vice ordf. Redaktör:	Timo Ekholm	Rosenlundsvägen 17. 186 00	VÄLLENTUNA	Tel. 0762/720 77
Kassör:	Ulf Svensson	Vasavägen 111 1tr. 175 32	JÄRFÄLLA	Tel. 0758/176 77
Sekreterare:	Helena Kuukankorpi	Fack 4010	161 04 BROMMA	Tel. 08-37 64 25
Dykplanerare:	Ann-Christin Erkheden	Rusthällarvägen 55 121 60	JOHANNESHOV	Tel. 08/493093
Klubbmästare:	Ingrid Bergqvist	Inedalsgatan 25 2tr. 112 33	STOCKHOLM	Tel. 08/53 35 88
Säkerhetsombud:	Jesper Skogsryd	Nybrokroken 9	163 70 SPÅNGA	Tel. 08/761 14 80
Matrialförv:	Håkan Björkman	Bylegårdsvägen 31	183 42 TÄBY	Tel. 0762/119 60
Ungdomsledare:	Klas Göransson	Näsbydalsvägen 14 6tr	183 31 TÄBY	Tel. 08/758 09 11

GRODMÄNNENS KLUBBTRÖJOR
GÖR SUCCÈ, VARSOM HELST,
HURSOM HELST, NÄRSOM HELST.

SE N S I S T

Den 25.4. besökte vi "HARM" vid Värmdön. Jesper hade lokaliserat vraket som inte ligger långt från land, och hans båt låg för ankar rakt ovanför. Vi hämtades dit med en motorbåt. Timo provade sin splitternya torrdräkt på grunt vatten först för säkerhets skull, och när även han steg ombord var vi 17 personer. "HARM" visade sig vara en rätt stor båt; Håkan och jag skulle simma runt hela vraket till att börja med, men efter den runden var vi nöjda. Fast det verkade vara livat innanför skrovet: det bubblade så man kunde tro att båten var lastad med champagne. Timos torrdräkt bestod provet med glans. Mika däremot förmådde knappt klättra upp för steget, så stelfrusen var han i sin nya våtdräkt. "Fffffem tttusen ffför dddin dddirekt, Tttimo". Man blir bortskämd i torrdräkt. Kallt var det i luften med, men man hade ju Jespers lilla kajuta att krypa in i. Solen hade gått i moln, och smärre snöstormar svepte över skogarna bortom fjärden, men hann inte opp oss förrän vi var på väg genom stan.

LOSKÄR RUNT den 1. maj. Det hårdaste Loskäret hittills. 15 sek.m. på landsvind och snöyra. Det hjälpte inte mycket att talka dräkten. Allt var fuktigt, och det tog en massa tid bara att kränga in sig i dräkten. Utanför hamninloppet möttes man av höga vågor, och det var säkrast att runda skäret med god marginal. Jag hann se någon spolas upp av bränningarna och simmade för säkerhets skull ännu längre bort. Jag hade trott att det skulle bli trångt med så många föranmälningar, men vi spreds för vinden, och jag fick syn på någon annan bara då och då från en vågtopp. Jag flöt som en kork och sprattlade mer än simmade. Innanför hamninloppet igen fick man tillbaka styrförstågan, och när jag slog handen i målplankan och tittade upp, så stod inte Timo där och hälsade en välkommen till terra firma. Och där var Ulla med, samt fam. Gutzkow. Och ännu gladare blev jag, när Per en stund senare hejade och grattade från vattnet. Likaså Torvald B. från Pärlan, som hade slagit mig förra året. Tiden -56.18- var inte mycket att skryta med, och jag var förvånad när dom gav silver i veteranklassen. Sven-Olof Olander vann. Utan kanot, för dom har blivit förbjudna sen förra året. Skulle man inte kunna ha dom som en egen klass? Jag skulle gärna vilja pröva på. Mera om Loskäret får ni läsa i Sprtdykaren. Och förhoppningsvis kommer det nästa år fler än Per och jag från klubben till tävlingen.

Årets badrensning hade premiär vid Skavlöten och Hägernäsbadet den 5.5. Vid Skavlöten var det mest tråsiga flaskor och trädgrenar som stack upp. Hägernäsbadet är ett nyttillskott för året. Sandplage med dybotten, där det var alldelens fullt med störar, troligen lämningar efter gamla bryggor. Rätt gott om folk på bågge ställena.

Lördagen den 9.5. var det Ängsholmsbadets tur, och där skulle man behövt flera renssare: det största badet och mest bråte. - Nåja. Vi hade ju hela dagen på oss. Tre badstegar tog vi upp, plus en trädgårdsstol och några meter metallrör. Bl. a. Ett av badstegarna låg vid pontonen och drogs island medels en lång lina. Håkan och jag liftade i land hängande vid steget. - Och vilken sensation. Timo hittade viktbältet som Micke Toth tappade för två år sedan. Den - trodde jag - hade hunnit halvvägs till jordens medelpunkt. - Ingrid kom med Frallan och massor med korv. Hela familjen Holybæ kom paddlande i en uppblåsbar kanot och sällade sig till oss runt korvgrillen. För en picnic i grögräset stod ju på programmet, och efter att ha rensat badet fick vi renna korvlagret med.

Täby- och Ullnabaden klarades av den 12.5. Inga sensationella fynd här rapporterats. Ett par badstegar där med.

Den 20.5. var bara Rösjö- och Näsaängsbaden kvar att rensas. Allt som allt var vi 15 stycken som kivades om vem som skulle åka till Näsaängsbadet. Inget populärt ställe. Till sist offrade sig Anki, Björn, Gunnar och Stefan, fastän under protest. Några nyttoföremål hittade vi i Rösjön: en spade och ishockeypuckar. Ölburkar dominerade. -Under bryggan bodde några kräftor och en och annan abborre. Jag tog ledigt en stund och hälade på.

På Näsaäng hade det varit pesten. Inte nog med att man fick vada i dyn och släpa alla sopor en lång väg till stranden. Därtill kom det minst hundra personer och undrade i en hotfull ton vad dom egentligen höll på med. Var dom inte windsurfare som skulle ha ett party? Och windsurfarna svor över dom för att bilarna stod parkerade på stranden, och det skulle minsann dom få sota för. Hur står det till med kommunens kommunikationer?

Badstegar var den stora artikeln vid årets badrensningar: 7 st. hämtades upp. Inte en enda hel cykel.

Dom som började längst efter större vatten hade sin chans den 16.5., då vi hade en utflykt tillsammans med DSDDC och Swedivers. Torpedbåten väntade vid Ankarsuddens brygga för att ta dykarna till "Nike" som ligger på havsbotten med en last av cementsäckar. På bryggan stod också en stor skara fågelskådare, vilka passbåten hade vägrat att ta ombord. Varför det? På Torpedbåten var man mera fördonsfria. Dom togs ombord och sattes av vid Landsort Norra.

Den 15.5. var tiden ute för "Simma lugnt och långt", och vid det här laget skall de blå korten vara insända till förbundet. Hur många blev det för vår del?

Resultatet av aktionen kommer i sinom tid i "Sportdykaren".

Dyket den 30-31.5. med "Sally" inställt p.g.a. för få anmälningar. Swedivers var arrangörer och fick stå för avbeställningsavgiften på en sjuhundra kronor. Något att reflektera över.

Vi ses på Västkusten och Vässarö och i Norge, och en hel del dyk hemma vid hittar ni också i kalendariet. Glöm inte kontrollrenset den 15.7. De brukar vara ruktigt mysiga dyk. Fråga Timo.

Helena

"OM BADRENSEN"

Eftersom jag stått som kontaktmann för badrensen vill jag tala om vad som hänt och vad som kom upp.

Skavlöten den 5/5 Dykande: Helena K, Björn L. På land: Ulf J, Ulf L, Ronald K, Klas G, Jesper S. En del småskräp kom upp.

Hägernäsbadet den 5/5 Dykande: Timo E, Lars-Åke K, Tommy B, Lennart G. På land: Dan S, Pertti V, Ingrid B, Säija V. En del småskräp och cirka 15 störar 2 stock.

Ängsholmsbadet 9/5 Dykande: Timo E, Helena K, Håkan B. På land: Ulf J, Ronald K, Ingrid B, Pertti V, Maria H, Ferens H. En del småskräp 2 rör och 4 badstegar.

Täbybadet den 12/5 Dykande: Klas G, Björn S. På land: Timo E, Ulf S, Annkristin E, Cristin P, Ingrid B. En del småskräp och 3 badstegar.

Ullna badet 12/5 Dykande: Tom H, Mika N. På land: Ulf J. Några rör och ett cementrör.

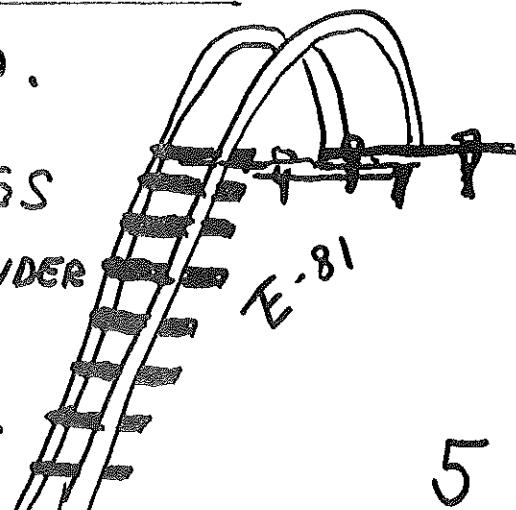
Rösjöbadet 20/5 Dykande: Timo E, Fredrik E, Ulf J, Helena K, Cristin P, På land: Carina E, Tom H, Jesper S, Mika N, Klas G. Småskräp papperskorg och en sparkmed.

Näsaängsbadet den 20/5 Dykande: Lars-Åke K, Gunnar D, Stefan K, Annkristin E, Björn S. Småskräp och en cementring. Otryggt bemötande av ortsbefolkningen på grund av bilparkering på stranden. Stranden är heligt område för surfingklubben TBWA vilka arrenderar platsen av kommunen (all biltrafik förbjuden) det hela berodde på bristande kommunikationer mellan Täby Kommun och TBWA.

Den som mot förmodan missat att delta som dykande rensare kan ställa upp den 15/7 på kontrolldyken under hopptornen Ängsholmsbadet, Rösjöbadet och Täbybadet. Ring och anmäl dig för Ulf Jansson tel. 0758 39302 eller arb. 08 7521730.

RAPPORTERAT AV TIMO.

7 ST BADSTEGAR TOGS
UPP AV GRÖDMÄNNEN UNDER
ÅRETS RENSNINGAR.
Nypris är cirka 550:- ST.

Styrelsemöte SDK GRODMÄNNEN d. 13.4.81.
(hos Ulf S.)

Närvarande: Ulf J, Ulf S, Ann-Christin, Helena, Håkan, Jesper, Timo.

- § 1. Justeringsman: Ulf Svensson.
- § 2. Ev. ungdomsverksamhet diskuterades. Täby kommunds fritidsnämnd har sändt en skrivelse ang. verksamhet för grundskoleelever, med början hösten -81.
- § 3. Klas Göramsson föreslogs till klubbens ungdomsledare.
- § 4. Ulf J. skriver ansökan om bidrag för kursen " Kul på badet ". 4 klubbmmedlemmar deltog.
- § 5. Under ovannämnda kurs fick klubben en "ungdomspärm".
- § 6. Jesper inköper en ny ackumulator inkl. laddare för klubbens radiosändare.
- § 7. P.g.a. höjning av avgifterna till SSDF beständes avgifterna för nya medl. AD som ansluter sig under 2:ra kvartalet kr. 110:-, 3:je kv. kr. 95:-, 4:de kv. kr 80:-. Motsvarande SD: 2:ra t.o.m. 4:de kvartalet: kr 70:-.
- § 8. Ny medlem: Bo Anders Mesilane
Ekvägen 20, 180 40 BROTTBY.
- § 9. Jesper redogjorde för sitt besök på SOS-centralen.
- § 10. Ulf J. har meddelat Täby kommun badrenstiderna.
- § 11. Grodblastet kommer ut direkt efter påsken.
- § 12. Ulf J. skriver en vädjan till medlemmarna om mangrann anglutning vid badrensen.
- § 13. Bifalldes Stockholmsförbundets önskan att få sig Grodblastet tillsänt.
- § 14. Dyk tillsammans med DSDDC på "Harm" den 25.4. Samling kl 11⁰⁰ vid Lillsveds brygga på Värmdön. Dyket ej med i kalendariet.
- § 15. Ann-Christin, Ulf J, Håkan och Helena ringer runt till medlemmarna och informerar om dyket.
- § 16. Ann-Christin har diskuterat betalning av båthyran vid gemensamma utflykter med DSDDC : den skall betalas proportionellt till antalet deltagare från resp. klubb.
- § 17. Nästa styrelsemöte hos Håkan den 12.5.

Vid protokollet:

Ulf Svensson
Helena Kuukankorpi
sekretär

Justeras:

Ulf Svensson
Ulf Svensson

Fastnade i himorna — dykare drunknade

Sergeant Peter Kramer, bördig från Oslo utanför Stockholm, omkom i samband med dykning i Hanöbukten i Blekinge under tisdagen. Han var stationerad vid Karlskrona örlogsbas och tjänstgjorde ombord på ubåtsjörungsfartyget "Belos".

Dykaren hade gått ner till 43 meters djup för att bärga en övnings торped. Under arbetet med att släcka en vajer om torpeden drabbades han av yrsel och fick via telefonförbindelsen med trängfartyget "Fällaren" order om att avbryta arbetet för att villa.

Av ännu okänd anledning fastnade han i himorna och kunde inte hissas upp. En annan dykare sändes ner och konstaterade att

kamraten hängde livlös på 35 meters djup och saknade anslutsmask.

Han fördes upp till "Fällaren" där läkare startade upplivningsförsök. Dessa fortsatte under natten till sjukhuset i Karlskrona. Han var dock död vid framkomsten.

En häverikommission tillsattes under tisdagen och den började sitta arbete på onsdagen.

TÄNK FÖRST. Dykarna som just blivit räddade Dyk sedan från en säker död på havsbotten

— Ljuset blev svagare och svagare. Kylen gjorde att vi började få kramp. Vi kröp samman så gott vi kunde, låg i fosterställning för att hålla värmen. Vi hade krisdräkten på oss.

— Vad vi främst tänkte på var de 45 andra dykarna som mist livet i Nordsjön.

Dykarna Philip Robinson och Jim Tucker blev inte nummer 46 och 47. Fast det var nära.

I en dramatisk räddningsaktion — den första i sitt slag — plockades de i elfte timmen upp från en säker död. Från 120 meters djup.

Det hände vid oljefältet Thistle Field 21 mil nordost om Shetlandsöarna.

Klockan var halv elva på förmiddagen den 21 januari. Vajern, som höll dykarklockan, snodde ihop sig med slangen, som leverrade värme och luft.

Förbindelsen mellan dykarklockan och moderfartyget bröts plötsligt. Larmet gick. Både i klockan och på moderfartyget Stena Seaspred.

Reservförrådet av luft kopplades automatiskt på. Samtidigt tändes reservbelysningen. Lusten skulle räcka högst 24 timmar.

— Vi visste att det skulle dröja minst ett par timmar innan någon form av räddningsaktion skulle kunna ta form. I bästa fall. Därför bytte vi om till krisdräkterna, som skulle hjälpa oss att hålla värmen, berättar Robinson.

— Vi var tvungna att till varje pris hålla humöret uppe. Så vi började berätta roliga historier för varandra. Den ena efter den andra. Det är otroligt vilken galghumor man får då man vet att liemannen sitter runt hörnet och väntar.

— Men uppriktigt sagt. Efter ett tag blev skämten en smula

krampaktiga.

Under tiden sattes alla tekniska resurser in för att rädda de två, som kämpade för sina liv nere på havsbotten.

Klockan kvart över tre hade räddningsfartyget Uncle John kommit på plats. Från fartyget sänktes två TV-kameror ned för att räddningsmanskapskåpet skulle få en överblick över situationen.

Strax efteråt var en annan dykarklocka på väg ner med tre man ombord.

Uncle Johns stora fördel i fall som detta är att båten alltid kan hålla positionen med hjälp av en komplicerad datamaskin. Ett vanligt fartyg skulle åtskilliga timmar på sig för att låta ankarna fästa ordentligt.

— Genom TV-kamerorna visste vi att manskapet i den förolyckade dykarklockan levde, säger Mike Eagles, som ledde räddningsarbetet.

— Jag kunde också se deras luftslang ligga där på havsbotten. Vi lade en vajer runt den och hissade upp den till räddningsfartyget. Sedan lade vi en annan vajer mellan vår klocka och den andra.

Genom att den förolyckade dykarklockan inte var alldelvis tät gick det inte att hissa upp den direkt.

Under tiden kämpade de strandsatta dykarna sin egen kamp. En kamp mot döden. De hade redan börjat lida av hypothermia — abnormt låg kroppstemperatur.

— Men vi hade inte gett upp hoppet ännu. Fast vi visste att vi hade oddsen mot oss, minns Robinson. Krampen hade börjat ta överhanden. Det var fruktansvärt svårt att hålla koncentrationen.

— Den vackraste syn jag någonsin sett var när dykaren Bob Taylor från räddningsklockan kom klättrande in till oss.

— Hade jag inte varit så utmattad hade jag fallit honom om halsen och kysst honom.

Taylor sprutade varmt vatten på de båda dykarna för att höja deras kroppstemperatur.

— Det räddade våra liv, säger Tucker. Vi hade aldrig överlevt om han inte snabbt hade fått upp värmen på oss.

— Vi hade faktiskt inte klart för oss hur svaga vi var innan vi fick det varma vattnet över oss. Det var bara fyra grader varmt inne i klockan. Vi kände till och med värmen från Bobs kropp då han kom in.

— En sak är säker. Vi hade inte klarat oss längre till.

De båda dykarna blev hjälpta över till räddningsklockan via en 40 meter lång räddningsvajer. Aktionen tog nästan fyra timmar.

Klockan 21.27 var de räddade och togs till en dekompressionskammare.

— Det var fantastiskt, säger räddningschefen Mike Eagles. Jag har aldrig sett två lyckligare män.

— De hade aldrig klarat sig om de inte varit så modiga och klartänkt. Det var helt enkelt deras viljestyrka som räddade deras liv. Kylen var så bedövande att de flesta av oss bara skulle ha lagt oss ned för att dö.

Efter sex dygn i dekompressionskammaren kom de båda dykarna ut. De gick direkt till ett filmrum för att se sin egen räddning, som hade blivit inspelad på video.

Deras slutkommentar:

— Det är helt otroligt. Det är rena rama turen att vi lever.

Oljedykare i Nordsjön

ETT AV VÄRLDENNS FARLIGASTE JOBB

"Det går aldrig att vänja sig!"

(STAVANGER)

Under de senaste tio åren har över sju hundra dykare förlorats i oljeffälten på Nordsjön mellan Norge och England. I dag arbetar cirka 3 000 dykare därute. Att vara oljedykare anses som ett av världens farligaste jobb, med en dödfallst frekvens som i de mest ökända kolgruvorna.

En dykare kan ha en medianålder på 30 000 – 35 000 kronor och arbetar endast några timmar per dag, oftast också mindre än halva året. Men det är en klen tröst om något händer däröre på kanske 100 meters djup. Man kan näst intill chanslös, manade ett par dykare som vi pratade med i oljekloden Stavanger. »Det är onaturligt och man vänjer sig aldrig hem», säger man. En oljedykare är också i regel utbränd vid 40-årsåldern.

Böder om lastfartyg som gärsar nord har Norge känd olje- och naturgasstillgångar på över fem tusen miljoner ton. Nors om denna linje kan det finnas mindst lika mycket ytterligare. Till allt detta kommer vad som tillhör England längre västerut. För att utvinna dessa ofantliga rikedomar krävs insatser av tekniken, ekonomin och yrkesklickiga mänskor, men naturen släpper inte ifrån sig något utan offer.

INGEN PRATAR OM DET

Bara under 1970-talet har man sagt över sju hundra unga män fått sätta livet till på engelska och norska borrhagar, och flera av dem som klarat olyckor sätter lama. Men det här är saker som man inte vill tala upp om. Undervattensarbetarna är unga seniga män i åldern 20–40 år med stål i blokken. Ingen som känner till arbetsförhållanden misstunner dykarna deras beteckning.

– Jag började i tonåren med snorkel, simflöjt och ett par luftbubber mest på skof. Under värmplocken fick jag grondaneutbildning, fick lära mig springla, svämma m m under vattnet. Specialkurser kan man sedan gå igenom hos respektive oljebolag för vilket man skall dyka, säger en av dykarna.

– Nej, vid arbete på större djup, och då menar jag här vi inte längre har vettigt dagsläge, då har varje resa och situation sin egen plåga, och kräver sina alldeles speciella bekräftningar.

– Man blir kanske avtrubbad med tiden, vår aktiva tid är kort, åldersgränsen i regel 31–32 är nedräkt och när man når dess sig da syrtid är man förbrukad, ofta psykiskt.

– Det är värsta jag vet som dykman eller dykare är fortfarande att ta upp drunknade till ytan. Det är ju ett jobb som måste göras, och ingen skadar en, men det äller moren på nervarna än någon utomstående kan föreställa sig.

– Det är vanligt häru i Nordsjön, att vi undervattensjobbarna bärer till i gång sommarhalvåret. Sedan liggar många och vilar sig i Florida under vintern. Jag tror att man behöver detta efter några år som dykare. Att gå ner till de stora djupen är för mannen en naturligt och obeskrift, och jag tror aldrig att man riktigt kan vänja sig vid detta, vare sig psykiskt eller kroppsskäck och hända.

ALLA DYKARES SKRÄCK

Dykarsjukan eller dekompressionssjuka, som den också kallas, uppträder vid hastig övergång från högre till lägre tryck, och är alla dykares skräck och hända.

Men för ledsmäktor, blir medvetande och besvärjande ledet inte tillan till lamhet eller döden. Orsaken är att i blodet lösta gaser, främst kväve, har aldrig frigjorts i form av små bubblor, s k luftemboli. Förhållandet avstånger blod tillförsel i smäkrar blockar och motverkas genom att dykaren placeras i en tryckkammare där trycket ökar till dess gasbubblorna åter löser sig på normalt sätt i blodet. Tryckellkammaren minskas sedan etappvis till det normala.

Trycket på ett hundra meter djup är cirka elva gånger större än det vid ytan.

NER TILL 180 METER

För att minska risken för dykarsjuka används blandningar av helium och syre respektive kväve och syre med för aktuellt djup maximalt användbart syrenehåll vid inandning. Tunga dykare kan med lust gå ner till cirka sjuhundra meter, och kan med helium plus syre i vissa fall nä 160–180 meters djup. Lätta dykare går vanligen inte längre än 40–60 meter med lust. På de verklig stora djupen, ner till en fyra, fem kilometer, snirknads små forskningsubåtar och dykarklockor.

För varje dykare i arbete nere på botten i oljeffälten finns alltid en i reserv, redo att gå ner inom en halv timm en minut om ett nödläge skulle uppstå.

LÄNG ANPASSNING

Vid dykdjup till 100–150 meters djup tar det flera dagar för dykarna att anpassas kroppen till atmosfären tryckförhållanden. Man har då i stället vält att låta dykarna lava i tryckkammare under vissa perioder på upp till 3–4 veckor.

Dykarna på oljeplattformarna i Nordsjön är högt avlönade expertis, men är har de också ett av världens farligaste jobb.

i sträck. Där bor man, äter och har under vilotiden samma tryck som på arbetsplatsen ner i havsdjupet.

Såväl de fysiska som psykiska beläggternas av ett sådant sätt att leva kan emellerlid vara svåra att bemötta efter en viss tid i avskilhet.

Arbetet på oljeplattformarna i Nordsjön är det hårdaste i all världens offshore-fält. Men det har givit kunskap och teknik vid dykning och arbete på havabotterna som bara under 1970-talet överträffat hela dykande förhistoria.

Men ofret har varit stort, och numera kommer fyrtiårsunge män till sätta livet till risiko för att världen skall kunna få världsviktiga energier.

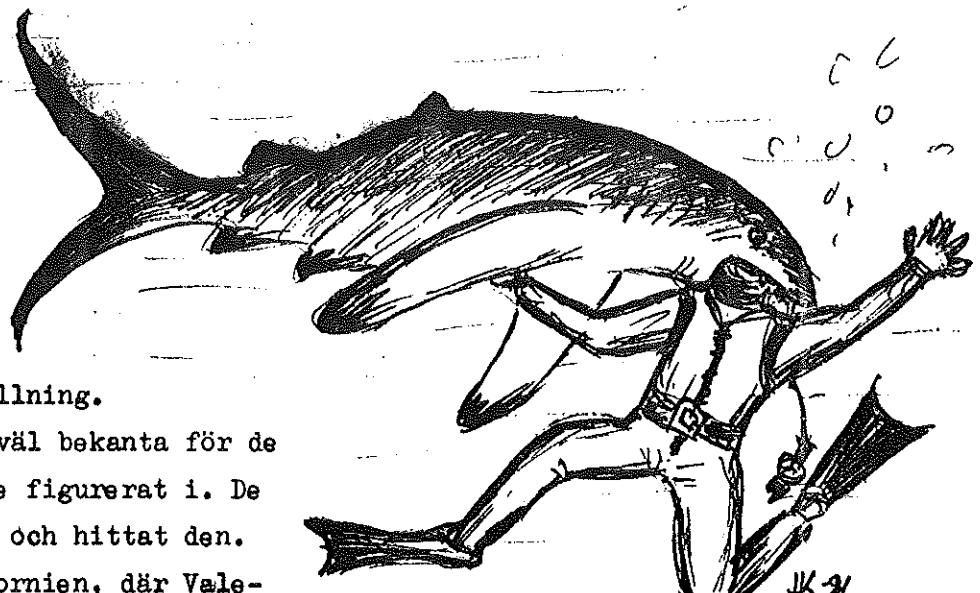
Ulf Wikberg
Björn Larsson (foto)

Arbetet på oljeplattformarna i Nordsjön är det hårdaste i all världens offshore-fält.

HAJARNA!

VISST BITS DOM!

Till och med på beställning.

Ron och Valerie Taylor är väl bekanta för de flesta från de hajfilmer de figurerat i. De har letat efter den vita - och hittat den.

De har märkt hajar i Californien, där Valerie blev biten i benet. Men det flitiga umgänget har inte utvecklats till något vänskapligt förhållande; paret söker fortfarande på något knep att nära sig bestarna utan båvan. - I majnumret av National Geographic presenterar Valerie T. sin nya hajdräkt. - Ron hade tittat på slaktarnas handskar av hopsvetsade stålringar och tänkte att materialet borde kunna motstå hajtänder med. Han lät tillverka ej harnesk av 150 000 stålringar - vägande så där 7 kilo. Valerie prövade dräkten först i Californien. Med en makrill i handen lockade hon till sig några blåhajar, och när en av dom rusade fram, ryckte hon bort fisken och stack sin arm in i hajens öppna gap. Hajen slet och rev som en såg, och Valerie väntade sig blod och smärta. Men det blev inget dera. Dräkten höll. Dock var de där bara ett par meters blåhajar, - långt ifrån havens största. Det behövdes flera experiment. Tillfället erbjöds medan paret dök i Korallhavet utanför Australien. En torsk harpuneras för att locka hajar tillräckligt nära för att filmas. Ett halvdussin grå revhajar uppenbarade sig. Med fisken i handen simmade Valerie mitt i röran av huggande käftar och förvridna kroppar. Hajarna var så snabba i rörelserna att hon inte kunde följa dom med ögonen. - Plötsligt fick hon ett slag och hörde ett förfärligt krasande. En haj hade grabbat tag i hennes ansikte och slitit bort luftslangen. Hon vände sig mot Ron, oförmögen att se något, för cyklopet var fullt med vatten. Trevande efter regulatorn simmade hon upp till ytan, men krafterna räckte inte till. Dräktens tyngd drog ner henne igen. Hon var redan nästan medvetslös när Ron drämde regulatornunstycket i ansiktet på henne. Hon bara slukade luft, ur ständ att röra en fena - skakad och sårad - men vid liv.

Hur hon kom ombord på båten, det berättar hon inte; - och undra på det. I hennes haka upptäcktes fyra snitt efter hajtänder. Tänderna hade trängt igenom i mellanrummet ovanför dräktens halskant. Spetsen av en hajtand sitter kvar i hennes haka, och där låter hon den sitta som ett minne av den dag då en haj bet henne i fejset.

Dräkten, den höll, men bör kanske förses ett visir. Vad hajarna beträffar, så måste man medge, att dom verkligen blev provokerade. Vilket inte är att rekommendera.

Fritt översatt och kommenterad

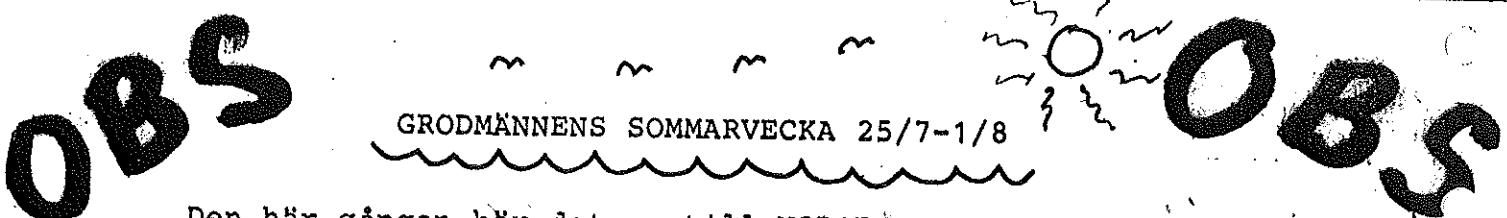
av

Kellieq

9

KLUBBEXTRA DYKVECKA MED "KAJSA"

Har du ingenting för dej v.27?? Ring då Mats i Nautus och häng med dom på en härlig dykvecka i stockholms SOLIGA skärgård. Priset är 125kr/dag i det ingår obegränsat med dyk mat x 4 en kajplats i en 20m lång båt med rinnande vatten och toa. Dyken sker kring Huvudskär där det skall finnas flera sevärdar vrak. Om det rinnande vattnet består av regn och de sevärdar vraken är er efter en vecka i regn rusk och matså att ni rullar fram det får ni skriva om i grodbladet. RING MATS REDAN I KVÄLL TEL 7301166

Den här gången bär det av till NORGE. Ett efterlängtat dykmål för många, kanske ett paradis i norden. Tack vare vår föredetta dykplanerare har vi lyckats hitta ett fint ställe där vi kan få fina dyk och ha det skönt.

Platsen ligger på sydligaste spetsen av Norge KVAVIKS CAMPING, Lindesnäs.

Där har vi bokat 5st. hytter med 20 sängplatser*. Först till kvarn får först tak över huvudet. Campingen ligger invid en fjord där M/S Magali tar oss med på norska äventyr. Magali är chartrad hela veckan och luft finns ombord. För er som inte känner till Magali kan jag berätta att det är en 20m lång lyksanerad trålare från Göteborg hon är görbra som dykbåt. Resan dit går med egna bilar vi samåker som vanligt, eventuellt kan vi åka dit med buss.

Kalaset kommer att kosta:

SISTA CHANSEN!

En hel hytt=4 sängplatser 120Nkr/natt ca 100Skr

En sängplats i hytt 40Nkr/natt ca 25.Skr

Ett dykpaket 1 vecka 450 Skr i detta ingår: båtförder obegränsat med dyk och luftfyllningar.

Dagsutförder för icke dykande 10kr/ggr.

* I hytterna finns kokplattor och kylskåp, men inga köks redskap. Om vi blir fler än 20 personer kan man bo i tält. VID FRIGÖR RING ANNKRISTIN 08-68 4039

ELLER ULF SVENSSON, SÅ KANSKE DET ORDNA SIG
MEN SNARAST (0758-17677)

DJUDYKNING Å LA GRÖDMÄNNEN ELLER
HUR MAN MISSLYKAS MED ATT VÄRVA NYA MEDLEMMAR.

- Nej men Bodnästare Hans Landström. Jag tyckte väl att jag hörde dörriklockan. Kom in. Den här vägen om jag får bö.
Precis som en sömnigögare gjorde jag som jag blev tillsegd.

- Bodnästare Hans Landström, minnade betjänten.

- Hur mår du? frågade Timo.

Jag sjönk ner i en stol och grymtade efter en drink. Betjänten var genast där.

- Vill Ni ha en drink herrn?

- Han sa ju att han ville ha en drink. Timo blångde på betjänten.
- Scotch, sa jag.

- Vill Ni ha scotch, bourbon, gin ... ? Betjänten hade repeterat vad han skulle säga och ville inte ha gjort det i onöдан.

- Han sa ju att han ville ha scotch, sa Timo.

Betjänten drog sig tillbaka på ett sätt som han hoppades var elegant och kom tillbaka efter ett ögonblick med en drinkvagn. Han lade is i ett glas, hällde upp whisky och gav glaset till mig samtidigt som jag bad att få vatten. Betjänten tog upp en kristalltillbringare och bördade hälla vatten i mitt framsträckta glas. Han höjde blicken.

- Säg stopp.

- Fan! sa jag istället.

Betjänten rätsed snabbt på tillbringaren, men det var redan försent: han hade fyllt mitt glas ända till brödden, och om jag gjorde den minsta rörelse med armen skulle jag söla ner mina skodon. Jag rökar vara väldigt kräsen när det gällde skodon; egentligen är jag en klädsnobb från topp till tå, men skor är min stora kärlek, och jag skickar efter dem från hela världen. Vid det här tillfället hade jag ett par flätade, gräddfärgade loafers som hade skickats med flyg från Havanna, och det var närapå mitt favoritpar.

Jag höll glaset alldeles stilla och såg på det som om det var en orm. Vättskan i glaset välvde sig från kant till kant som under en fysiklektion i ytspänning. Jag kände av en hel del ytspänning själv.

- Rör det inte! utbrast jag när betjänten sträckte fram handen.

- Låt mej ta det, mullrade Timo.

- Rör det inte! Ingen rör det!

Jag var rödd för att försöka röra huvudet mot glaset, och jag var rödd för att flytta glaset mot munnen. Jag höll det precis där det var i ett stadigt grepp framför mig. Timos prisbelönta perserkatt spätserade in och fick syn på ett inbijdande knä.

- Ta tag i den där jävla katten! skrek jag.

Timo föste undan katten och grubblade på problemet.

- Vi ska kanske hämta fastighetskötaren.

- Det enda jag rörde var munnen.

- Åt helvete med fastighetskötaren! Jag behöver ingen kille med verket, jag behöver en idé.

Just den här lördagskvällen skilde sig från de övriga sättillsvida att jag var klädd i kostym och blev därörför försenad. Mammans förmåningstal om flickor, krogar och behovet av sömn tog tid. Det blev bråttom och sålunda en taxi till medlemsvärvningsmiddagen hos grödmannen Timo. För att imponera på mig hade Timo hyrt både köksmästare och betjänt för kvällen. Alla vet ju att SDK Grödmannen har en väldig ekonomi så tjänsteandarna var av medeklass. Köksmästaren, glassögonprydd, var rejält närsynt och betjänten var utrustad med 10 tunmar.

Jag steg ur taxin, med mammans matkasse i famnen, utanför SDK Grödmännens representationslägenhet, tog hissen upp till lägenheten och tryckte på dörriklockan. Betjänten öppnade dörren.

- Jaha, sa han när han såg vem det var. Jag ska ta den. Han sträckte fram handen, tog papperskassen ur min famn, släppte en femma i min av förvåning livlös hand och stängde dörren.

Timo kom ut i hallen. Han hade tagit ett par drinkar medan han gjort igenom argumenten för att man bara måste vara medlem i SDK Grödmänna. Han granskade betjänten som var klädd i för stor frack. Betjäntens klarröda hår fick honom att se ut som en paperståndsticka.

- Glöm nu inte att jag vill att du tar hand om killen som kommer extra noga. Han borde vara här vid det här laget. Timo höрjade bli nervös igen. Vem var det som ringde på?

- Ett bud från en matfirma.

- Hejda honom, sa Timo. Jag vill beställa fruktsalt. Han öppnade dörren själv. Jag såg på honom med frånvarande blick. Timo smöilde igen dörren.

- Jävla idiot! Det här är inget bud, det är Landström. Timo vände sig om och gick mot vardagsrummet. Släp in honom, beordrade hon. Den förligne betjänten öppnade dörren som om ingenting hade hänt.

2

Betjänten knäppte med fingrarna.

- Jag har det. En värmelampa. Vi sänker ni väni i glaset genom du-
dunstning.

- Det här är inte någon jävla kraftverksdamm.

Betjänten fick ännu en ljus idé.

- Vänta, sa han. Han rottade omkring på drinkvagnens nedersta hylla
och visade triumferande upp vad han hittat. Det här kommer att göra
sugen, försäkrade han.

- Vad är det för något?

- Ett sugrör.

Min röst antog en gäll kläng.

- Ett sugrör! Fanstyget är fyllt till brödden och han vill stoppa
ner något i det.

Betjänten insåg problemet och löste det på samma gång.

- Jag suger när jag stoppar ner det. Det himmer aldrig spilla.

Han stoppade sugrören i munnen och lutade sig över glaset. Han såg
ut som en av de där guppande foglarna som dricker vatten i skylt-
fönstren till brygafärer.

- Aktu skorna! Aktu skorna!

Betjäntens kinder drogs in när han började suga för allt han var vård
och doppade röret i glaset. En centimeter guldkrun vätska för upp ge-
nom sugrören med en hastighet av hundra kilometer i timmen. Det löste
inte problemet för gott; det enda som höll vätskan kvar i sugrören
var betjäntens enorma inrandning, och om han slutade skulle vi vara
dör vi började. Allihop insåg det samtidigt.

- Fortsätt! Fortsätt, ropade jag.

- Hörde du? sa Timo. Fortsätt!

Betjänten började nicka att han hade hört.

- Nicka inte, Nicka inte!

Betjänten bli en aning blek i ansiktet, och hans ögon såg ut
att bli större. Han pekade stumt på kaffebordet, och jag förstod.

- Okay. Vi flyttar oss tillsammans.

Jag reste mig i ultrarapid, och betjänten, som höll sugrören nedräkt
i glaset, rätade på sig. Precis som om vi höll på med någon fånig
sällskapslek gick vi tillsammans fram till bordet och manövrerade ner
glaset på bordsskivan. Betjänten släppte sugrören med munnen och tog
sitt livs djupaste andetag, vacklade till, lyfte glaset och stjälpte
i sig whiskyn.

- Herrregud, den behövde jag verkligen, sa han.

Jag gick tillbaka till fötöjen och satt tyst och såg på honom. Timo
såg också på honom ganska tyxt.

Betjänten ställde ifrån sig glaset och återgick till sina syslor.

Betjänten sträckte efter ett garetskrin.

- För jag bjuda på en cigarett?

Utan att släppa honom med blicken tog jag emot en, körde in den
mellan läpparna och började klappa på mina flickor. När betjänten
snodde runt för att plocka upp tänderen på kaffebordet fladdrade
frackens långa skört till, och när han vände sig om sträckte han
fram handen för att tända en cigarett som prydligt hade viftats ur
munnen på mig. Jag såg på betjänten. Timo såg på honom. Betjänten
begrep det inte; var hade gästens cigarett tagit vägen? Sedan såg
han kattensniffa på något som låg på mattan. Han blev förvänd;
han hade hört talas om att folk bjöd hundar på en drink, men aldrig
en katt på en cigarett. Han sträckte fram skrinet igen.

- Får jag bjuda på en cigarett till?

- Varför inte? svarade jag. Den förra var utsökt.

Jag stoppade den i munnen och lutade mig framåt när betjänten knäppte
på tänderen under spetsen. När spetsen glödde röd knäppte han igen
tänderna och ställde tillbaka den på kaffebordet. När han vände sig
om kunde han inte se någon cigarett den här gengen heller. Han sneg-
lade på katten. Den rökte inte. Betjänten granskade mig igen. Jag

såg på honom. Det gjorde Timo också. Betjänten vände sig om för att
plocka upp skrinet en gång till och såg en liten rökpelare höja sig
från tänderen. Cigaretten satt i dess käkar. Han tog bort den, lade
den i ett askfat och sa till mig:

- Jag tror inte den blev riktigt tänd. Ni kanske vill ha en till ...

- Försedd, sa Timo med låg röst.

- Ja chefen. Betjänten vände sig mot mig igen och undrade: Var det
allt?

- Det hoppas jag verkligen.

Jag såg på kattens cigarett och den som låg i askfotet. Jag sa till
Timo:

- Arbetar den där killen åt cancerföreningen?

Min vård bet sig i underläppen med små eldar dansande i ögonen. Han
skrek inte och han slog inte sönder nägonting. Precis som en grönman
i havet gled Timos ilska under ytan och lät honom stå där och sjuda.
Arbetsförmöldingen hade försäkrat honom att tjänstefolket var de bästa
som fanns att tillgå med kort varsel, men det blev så när man inte
hade det allra bästa; det blev kröngel. Han försökte komma på en ur-
sökt.

- Ja, eh ... Jag är ledsen för det där. Han är ny här.

- Fortsätter han att jävas med mig kommer han inte att bli gammal,
sa jag buttert.

När betjänten kom ut i köket vände sig köksnäst i om vid sjen.
Han hade för länge sedan övergett sina immiga glasögon, och han
var tvungen att kissa med ögonen och lutade sig framåt för att se
vem det var.

- Har han kommit ännu? frågade han när han kände igen betjänten.
- Ja, för några minuter sen.
- Hur gör det?

- Det blev en litet knepig början, medgav betjänten, och ett par mindre problem, men på det hela taget gör det som smort. Hur är det här ute?

Kocken gjorde en cirkelrörelse med tummen och pekfingret.

- Inga problem.

Han var fast besluten att åstadkomma en middag vars like inte hade sködats sedan restaurang Gillet slog igen.

- Du kommer att få servera en tresjärmig middag i kväll, tillkänna-

gav han. Är de klara att äta där inne?

Betjänten talade om för honom att de redan hade tagit en drink och en cigarett och att de antagligen var det.

- Då så. Kocken slog ihop händerna och gned dem förväntansfullt. Då tar vi förrätten, sa han. Han plockade upp en tjock handduk, öppnade ugngen och tog ut två höga soufflés. Han visade upp dem stolt och förkunnade med värdssam röst:

- Auguste escoffiers soufflé de marrons. Grädde, smör, ögg, kastanje-
jepuré och parmesanost.

- Tusan, det ser förbannat gott ut.

Kocken sträckte sig efter en av sina biblor.

- En sista koll bara.

Han tog upp kokboken, höll den framför näsan och kisade mot den som om han såg rakt in i solen. Han mumlade för sig själv medan han läste igenom receptet och hejdade sig plötsligt.

- Vänta ett tag, sa han. Det här såg jag inte förut.

Han läste ett röd i slutet av receptet. Det stod: "För att riktigt komma till sin rätt bör denna soufflé tillagas i intervaller om tio sekunder." Men i hans hopknippa springor till ögon blev det:

- För att riktigt komma till sin rätt bör denna soufflé integas i intervaller. Han sänkte boken och så ängsligt: Det är din avdelning. Tror du att du klarar av det?

Betjänten sträckte sig redan efter en bricka.

- Lita på mig bara.

- Det måste bli en succé.

- Bekymra dig inte för det. Tio sekunders intervaller ska det bli.

Betjänten som assistent till kocken i köket var ungefärlig som om ett fylllo skulle hjälpa en sömngångare över gatan.

Han hade för länge sedan övergett sina immiga glasögon, och han var tvungen att kissa med ögonen och lutade sig framåt för att se vem det var.

- Ursäkta mig mina herrar... Middagen är serverad.

Jag reste mig ur fältöljen; Timo skulle ju enligt uppgift ha en fantastisk kock. Jag var hungrig, och bara den där klantern till betjänt höll sig borta från mina skor trodde jag att det fortfarande kunde bli en givande kväll för mig.

Timo reste sig också. Han visste att det hade börjat illa; lakesjen som bollade med cigaretter som en förbannad trollkonstnär men om kocken fått ordning på middagen kunde han, Timo, kanske fortfarande imponera på gästen. Han såg betjänten dra ut en stol åt gästen, som satte sig på den väldigt varsamt. Timo såg på vad som stod framför honom. Det såg okay ut. Och luktade okay. Han tog gaffeln och smakade ytterst försiktigt på en bit soufflé. Ser man på, det smakade okay också. Han sneglade för att se om gästen också tyckte om det. Jag hade precis tagit en munsbit. Jag tuggade en sekund, tittade på min värld och nickade.

- Inte illa, sa jag, tog en bit till med gaffeln och hade nästan fått in den i munnen när en hand lades på min arm.

- Vänta, sa betjänten. Han stod där och höll tag om min handled medan han såg på sin klocka. Okay, sa han till sist och släppte sitt grepp. Jag såg upp på honom, såg på Timo och sedan på betjänten igen. Jag stoppade biten soufflé i munnen och tuggade på den medan jag sneglade misstänksamt på betjänten. Timo såg också misstänksamt på betjänten.

Betjänten såg på sin klocka. Jag spetsade ännu en bit soufflé på gaffeln, sneglade på betjänten och lutade mig framåt för att åta.

- Vänta. Han hade gripit tag om min handled igen och stod och näknde tyst för sig själv. Okay, varsgod, sa han efter en stund.

Jag lade försiktigt ifrån mig gaffeln och sa till Timo:
- Ser jag sjuk ut möjigen?

Timo skakade på huvudet.

- Varför tar han då pulsen på mig gång på gång?

Timo visste inte heller.

- Varför tar du pulsen på honom gång på gång?

- Det gör jag inte chefen. Det är helt enkelt så att den här rötten ska

Betjänten hejdade sig när något gick upp för honom; efter alla år som servitör var han inte obekant med matlagning, och det stod souffléer på bordet, gjorda av vispade ägg ...

- Stopp ett tag, sa han. Jag tror att den skulle tillagas i interval-
ler om tio sekunder ...

- Vad skulle du säga om att bli behandlad i intervaller om tio sekunder?

Betjänten skyfflade upp tallrikarna och flydde ut i köket. Kocken såg förfärad ut.

- Tyckte de inte om det?

- De var förtjusta i det. De ville inte åta sig för mätta bara.

Koksmästaren slog än en gång ihop händerna och gned dem mot var-

andra.

- Nästa rätt. Då ska vi se. En av mina klassiker. Hummer å la noge.

Han lyfte på locket till en stor koppargryta, och betjänten tittade på den fylligaste hummersoppa han någonsin sett. Han visste en hel del om hummer - han hade blivit avskedad från ett dussintal fisk-

restauranger - och kom ihögs vid man behövde när man serverade något sådant. Han började leta efter hummerhaklappar. När han inte kunde hitta några nöjde han sig med ett par stora köksförläden och bar in dem i matsalen.

- Det är hummer på väg, mina herrar, förkunnade han. Får jag sätta på er de här?

Han började med sin arbetsgivare, som satt där och utströkade hotfullhet medan han lät snörena knytas runt sin krage och midja. Sedan blev det min tur.

- Vänta, sa jag. Jag vill inte ha några veck på kavajen. Jag reste mig, tog av mig kavajen och gav den till betjänten.

- Var rödd om den, uppmanade jag.

Betjänten stod orörlig ett ögonblick; han stirrade på det tunna läderbandet runt mina axlar och över ryggen som höll uppe hälslret i ena armbålan. Det hade jag glömt. Pappas gamla hölster och revolver som jog tagit på mig om urifall att Timos medlemsvärvningsförsök skulle bli för häftiga.

- Ja herrn, sa han. Han bar min kavaj genom rummet och hängde den omsorgsfullt på en stolstygg. Sedan återvände han till bordet. Med tydlig misstänksamhet lät jag betjänten knyta förlädet om mig. - Akta skjortan, sa jag. Jag vill inte ha den rynkig heller.

- Jag förstår, svarade betjänten och kom på ett smart sätt att undvika det.

Han gick raskt ut i köket där kocken hade flyttat över soppan i en vacker Limoges-terrinn.

- Ta det försiktigt med den här, förmannade han när betjänten lyfte upp den. Koksmästarenens förmanning fick betjänten att vara försiktig i överkant, och i stället för att se var han satte fötterna höll hon ögonen klisterade på terrinen. Han fastnade med foten under matolsmatton och snavade. När jag såg betjänten komma rusande med en stor korott i händerna blev jag inte förvundad, men jag blev sonner-

ligen skräckslagen. Jag flög upp på fötter, försökte backa undan och föll nästan över vad det nu var som anföll mig bakifrån. Betjänten hade knutit fast förlädet i stolen. Han räddade soppan. Ett par decimeter från mitt ansikte återfick han balansen och rätade upp terrinen.

- Hoppsan, sa han glatt. Det var nära ögat.

Jag talade till honom som om han stod och jonglerade med en handgranat.

- Ställ ner den! Ställ ner den säger jag! Där!

Betjänten ställde ner terrinen framför sig under mitt överinseende. Han tog upp en sopples.

- Nej, servera inte!

Han sänkte sleven.

- Vill Ni ha salt?

- Inget salt! Inget salt!

Betjänten släppte sitt tag om det tunga saltkaret, och jag slappnade av en aning.

- Häll dig borta från den där soppan. Kom inte i närheten av mig. Jag serverar mig själv.

Betjänten drog sig tillbaka ett steg.

- Jag betalade femhundra spänn för den här skjortan, och jag vill inte att du ska hitta på ett sätt att förstöra den.

- Ja herrn, sa han.

- Se nu till att få bort den här jävla stolen.

Han knöt loss snöret runt midjan och befriade mig från pinnstolen. Jag ryckte till i förlädet.

- Ta av mig det här också.

Knuten runt min hals hade dragits åt, och han kunde inte få upp den.

- Jag blir tvungen att hämta en sax.

- Gå och hämta en motorsåg om du vill. Se bara till att jog får av mig det här.

När han kom tillbaka med saxen hade inget förrädts; jag stod framför terrinen, och Timo såg på som en man vilken begrundade ett schackproblem. Betjänten gick runt bakom mig, körde raskt in saxen under knuten vid min krage och klippte till. Det var en mycket vass köks-

sax, och den klippte lätt av snöret till förlädet. Och nästan lika lätt klippte den av läderbandet över min rygg. Axelhälslret gled på sned, och revolvern i det föll ut och for ner i soppan med ett plask.

Efter ett väldigt långt och tyst ögonblick sänkte jag blicken för att kolla skadorna. Det fanns inga fläckar på skjortan eller på byxorna. Och heller inga på mina älskade, kubanska, flätade skor.

- Hon missade mig, viskade jag. Den jäveln kom på ett sätt, men han missade mig.

* Betjänten bad om ursikt för att han så klumpigt hanterat saken.

- Jag är ledsen för det här. Jag ska genast plocka upp den åt Er. Han tog upp en långskaffad sked från bordet och började dragga efter revolvern i soppan. Allihop hörde ett skrapande ljud.

- Där! sa betjänten. Jag tror jag känner den.

- Försiktigtt, sa jag snabbt. Den är ...

PANG!

Terrinen exploderade i tusen smällbitar. Krallen ekade ut och porslinsflisorna regnade ner, men fortfarande rörde sig ingen av oss. Allihop var chockade - betjänten därifrån att han sönär hade fått hjärtstillstånd, Timo av uppenbara orsaker och jag därfrör att femhundrakronorsskjortan var prickig av Limoges-porslin och hummer å la nage. Betjänten var den förste som återfick fatteningen. Han rev åt sig en servett och började torka av mig. Det var som att göra ren en staty. Sakra, mycket sakta, återvände jag till livet.

- Ta mig fan, sa jag med något som gränsade till beundran. Det tänkte jag inte på. Du fixade både skjortan och byxorna. Skorna klarade sig, sa han och fortsatte att torka. Och kavajen var ju redan ...

När han hejdade sig såg vi andra två bort mot det håll han tittade. På stolsryggen i andra ändan av rummet uppsade min kavaj ett prydligt runt häl mitt på bröstfickan. Nöstan förstrött bad dess ägare betjänten att ge honom förklädet sam låg orört på golvet. Jag tog emot det, satte mig vid bordet igen och virrade förklädet runt mina kubanska skor.

- Nu ska vi se om du kommer åt dem, sa jag.

Betjänten var förligen; det hade varit en olyckshändelse, inget annat; inget personligt. Han snyggade snabbt upp på bordet. Revolvern låg i det som fanns kvar av terrinen. Ivrig att götgöra missödet erbjöd han sig att ta ut den i köket och "gå över den med en svamp". Jag säkrade revolvern och sa åt honom att slänga den till sammans med resterna av porslinskarotten.

Ute i köket stirrade kocken dimmigt på vad betjänten kom ut med. Han kände igen resterna av sin senaste skapelse. Hela hans kropp sjönk ihop.

- Tappade du den?

Betjänten vissste inte hur han skulle förklara vad som hänt.

- Jag är ledsen. Det var den här revolvern ...

Kocken var en levande illustration till ordet modfälld; hans mat hade kritiseras på många sätt, men det här var första gången någon hade skjutit på den.

- Menar du att alltihop blev förstört?

Betjänten ville vara vänlig och sanningsenlig på samma gång.

- Nej då. Badmästare Landström fick en del.

Köksmästaren tog fördölsen ifrån betjänten och sträckte sig beroft efter en skräpkosse medan han skakade på huvudet åt sin eviga otur.

I själva verket hade han mer otur än han anade; serveringsförfrandet var den enda malören han hade gjort med souffleerna, och det var inget fel på hummersoppan. Han hade bara gjort ett enda missstag medan han tillagade middagen, och det blev förstås jag som skulle uppstäcka det.

Det var en av kockens verkligare specialare. Som huvudrätt hade han valt escalopes - tunna ljusröda fyrkanter av kalvkött - täckt dem med fläskfärs, rullat ihop dem, knutit snören om dem och kokat dem i vitt vin. En av de tunna ljusröda fyrkanter den närsynste kocken hade täckt med fläskfärs, rullat ihop och knutit snöre om var emellertid en grytlapp.

När betjänten bar in rätten som puttrade under grönsaks garnityret, höll både Timo och jag ögonen på honom mer än på vad han stölldes på bordet. I synnerhet jag. Det enda som höll mig kvar i lägenheten var en sorts makabert intresse för hur och när betjänten skulle slå till nästa gång. Det var dessutom en fråga om heder. Den här grodmannen drev med mig - det kunde vilken idiot som helst se - och jag ville inte stryka på foten för en grodmann. Jag såg på medan betjänten serverade maten, och när han närmade sig med en såskopp sköts jag in fötterna så långt jag kunde under bordet.

Timo verkade ha tappat intresset. Han satt mycket tyst och mycket fundernas och nöjde sig med mordiska tankar om vad han skulle göra när han fick tag i den samling jöylor som bar ansvaret för kvällens katastrof.

Betjänten drog sig tillbaka till serveringsbordet, där han började ordna med nögonting. Han var ungefärlig tre meter från bordet, och jag funderade på hur killen skulle kunna göra något därifrån. Jag högg in på maten på tallriken, stoppade den i munnen och tuggade med uppmärksamheten riktad mot min plågoande vid serveringsbordet. Och sedan såg jag vad betjänten höll på med; han kämpade med att öppna en flaskas vín. Jaså, det var vin det skulle bli?

Jag tittade ner på skorna för att kontrollera att föklädet satt på plats, och när jag tittade upp igen började jag fundera vad jag tuggade på. Vad i helvete var det jag tuggade på? Jag såg på tallriken och sedan på min värd.

- Jag undrar, sa jag med munnen halvfull, vad det här är för något.

Timo vissste inte. Han vissste inte ens om det smakade bra eller dåligt.

- Det är franskt, mummade han.

Jag började tugga längsammare, lyfte handen till munnen och tog ut något, något som var vitt, litet och format som en boll. När jag släckte ut den kunde jag läsa "Made in France".

- Du har rätt, sa jag.

Jag sträppte ut resten av munsbiten på tallriken och satt och spottade ut bomullsfiber.

Jag visste att jag hade blivit lurad - betjänten höll på med vinflaskan bara för att avleda min uppmärksamhet. Eller gjorde han det? Mannen flyttade sig närmare med den där förbannade flaskan.

I själva verket hade betjänten aldrig råkat ut för en så envis flaska förrut; karken satt alldeles för hårt. När den trotsade alla försök att bändas loss övergick han till det gamla beprovade servitörsknepet; han satte flaskan mellan benen, klände öt med knäna, höll tag om halsen med ena handen och drog för allt hon var värd i korkskruven med den andra. Karken gjorde motstånd ett ögonblick, gav efter en härsman och för nästa sekund upp ur flaskan. Betjäntens hand flög upp och slog till ett stort fruktfat av silver som stod på kanten av metbordet. Tre apelsiner och två äpplen flog upp i luften. Tillsammans med en grapefrukt. Den studsade som en mindre kullersten när den landade och började rulla över bordet, rakt mot där jag satt.

Jag såg fascinerad grapefrukten komma emot mig som ett bowlingklot. Med fasansfull vissnet förstod jag att den skulle slå om kull mitt vattenglas och göla ner byxorna än en gång. Jag hade fel. Grapefrukten missade glaset, rullade över bordskanten och föll ner i mitt knä. Nja, inte riktigt i knät.

- Uff.

Jag vek mig dubbelt och slog armarna om mig själv. Betjänten kom springande med den öppnade vinflaskan i handen. Jag reste mig smärtssamt från stolen. Förklädet hade fallit av mina skor.

- Jag är hemskt ledsen.

- Håll dig undan! skrek jag och grimaserade av ansträngningen. Kom inte nära mig med den där vinflaskan.

Jag linkade genom rummet, stöndade när jag krängde på mig kavagen, linkade tillbaka och stannade bredvid Timo.

- Du kommer att få höra mer om det här, sa jag med hotfull röst.

Nästa vecka får du komma och äta hos mig.

Fortfarande dubbelvikt tog jag mig bort mot dörren. Betjänten,

som hade försvunnit ut i köket, mötte mig där. När jag fick syn på honom sjönk jag ihop mot dörren som en utmattad boxare mot repen.

- Nu är det dags, va? Det är nu du ska ta hand om skorna.

Han såg sörat ut.

- Jag tänkte bara ge Er kassen med vororna. Ni hade den med Er när Ni kom.

Med försiktigheten hos en man som gör rent i buzen hos en pythonom tog jag emot papperskassen och vältade medan betjänten öppnade dörren. Sedan slank jag ut så snabbt som mitt senaste missöde tillåt. Jag linkade raskt fram till hissen, lutade mig mot knappen och klev in så fort hissen anlände.

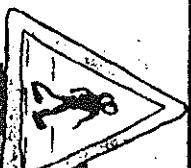
- Räddad, flämtrade jag och slöt ögonen av lättnad.

Jag hade underskattat betjänten.

Papperskassen som han hade gett mig var inte den jag hade haft med mig från mamma. Det var den som kocken hade slängt resterna av hummersoppan i tillsammans med en del annat skräp, och just i det här ögonblicket valde hummersoppan att tränga igenom kassens blöta botten.

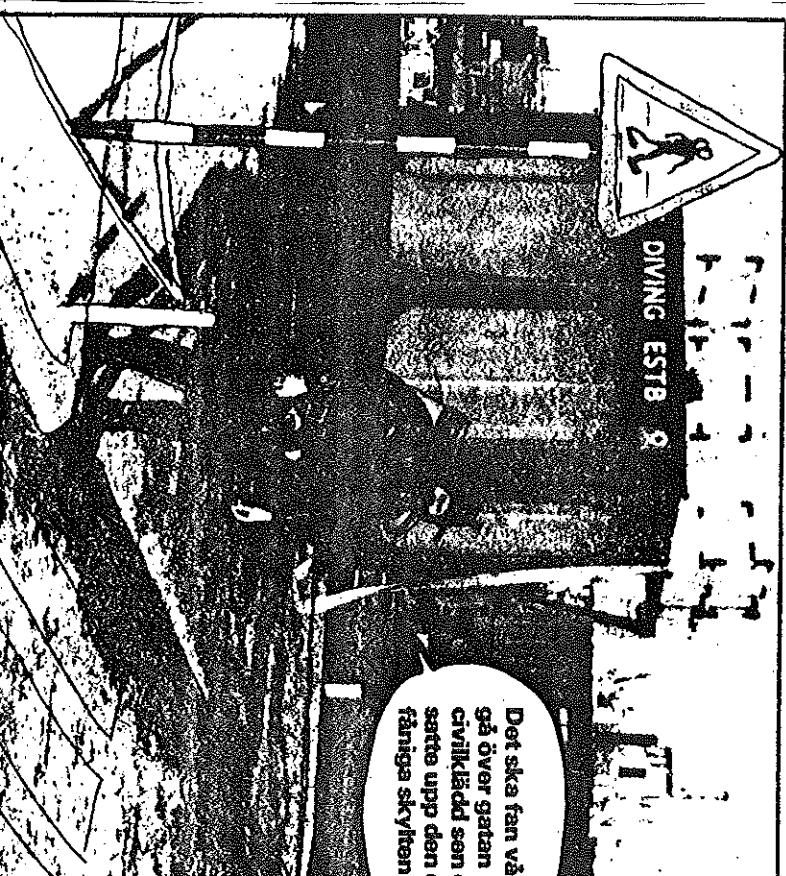
Gissa var den hamnade.

HL-80

DIVING ESTB 9

Det ska fan väga
gå över gatan
civiltädd sen dom
satte upp den där
fäniga skytten!

Staring:

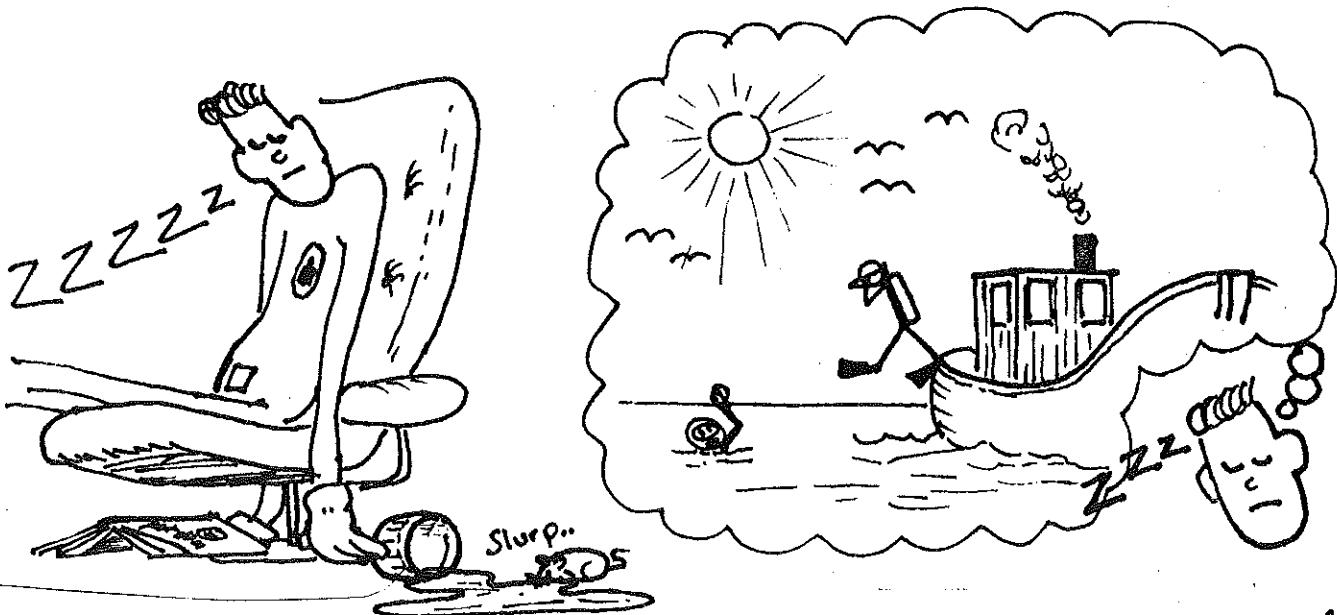
Travolta ... Tra Volta
Försäljare ... Tuut Tumme
Monster... Frank N Stein
Sjöjungfru ... Ahhunki
m. fl.

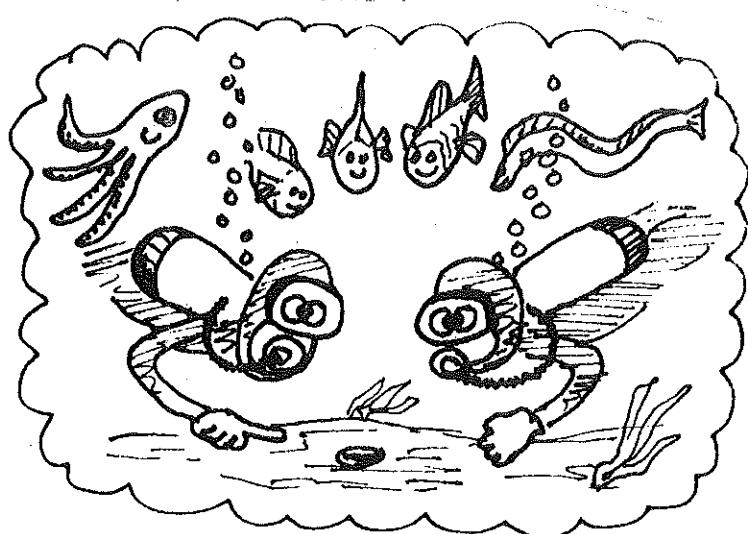
All rights reserved
© SDK G.M. *

En kväll när Travolta satt hemma och som vanligt repetemde dyktabeller och brände växelandning i akvariet....

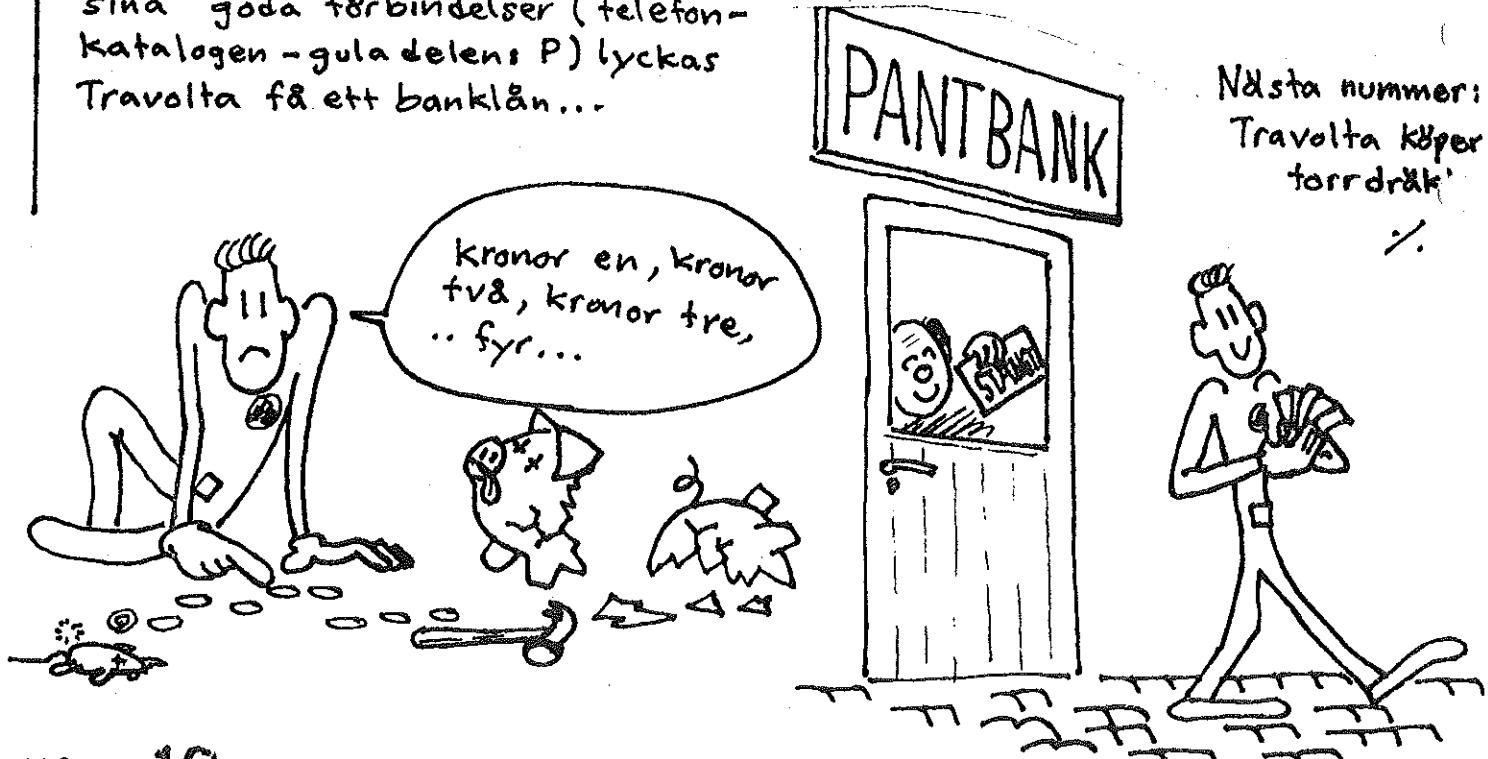
... blev tröttheten honom övermäktig - Travolta försjönk i de ljusligaste drömmar ...

Travolta slår näven i bordet och säger: "Aldrig frysa mer!" Han sätter genast igång med en ekonomisk kalkyl. Som vanligt är dock tillgångarna mindre...

...en efterfrågan. Men tack vare sina goda förbindelser (telefonkatalogen - gula delens P) lyckas Travolta få ett banklån...

Nästa nummer:
Travolta köper torrdrök

AQUA-DIVER

DYKARSKOLOR GÖTEBORG-MARSTRAND

PADI

TRITONGATAN 5 GBG

031-207800

BÅTELLET MARSTRAND

0303-61459

INTERNATIONAL
TRAINING
FACILITY
MEMBER
PADI

OBS! NYTT DYKCENTER PÅ VÄSTKUSTEN.
FÖR DEN SOM VILL PRÖVA PÅ EGEN HAND
DÄR INTE VÅRA TIDER PASSAR.

GRODMÄNNENS KALENDARIUM.

4/7 planerat klubbdyk	Anki
15/7 Kontrolldyk badrens	Timo
OBS 25/7-1/8 NORGE VECKA	Anki
15/8 planerat klubbdyk	"
20/8 Styrelsemöte kl:19,30	Jeppe
25/8 Klubbmöte med bildvisning Skavlöten kl:18.30	Ingrid
29-30/8 Finlands resa	Timo
12-13/9 Västkusten Hovenäset	Ingrid
17/9 Styrelsemöte 19.30	Anki
24/9 Klubbmöte	Ulf J
3/10 Planerat klubbdyk	Anki
14/10 Styrelsemöte kl.19.30	Timo
17/10 HÖSTFEST Enebygård tid medelas	Ingrid
24/10 Planerat klubbdyk	Anki
27/10 Klubbmöte	Ulf J
14/11 Klubbdyk sista för i år	Anki
19/11 Klubbmöte	Ulf J
30/11 Styrelsemöte kl:19.30	Ingrid
13/12 Luciadyk Tibblebadet 7.45	Anki

